

Arrest

nr. 284 456 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 24 november 2011 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden op 8 augustus 2012. Dezelfde dag wordt verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 september 2012 leggen verzoeker en O. J. een verklaring van wettelijke samenwoning af. Verzoeker dient op 19 december 2012 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid

van een burger van de Unie op basis van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Verzoeker dient een tweede aanvraag in omdat niet alle documenten in de eerste aanvraag werden bezorgd. Verzoeker werd hierdoor in het bezit gesteld van een duurzaam verblijfsrecht. De relatie tussen verzoeker en mevrouw O. kwam tot een einde. Door O. J. werd aangegeven dat hun relatie werd ingediend door de nood van verzoeker tot het bekomen van verblijfsdocumenten. Hierop werd een onderzoek gevoerd door het parket van de procureur des Konings en verkreeg verzoeker uiteindelijk een beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht op 16 juni 2015 (een bijlage 21).

Verzoeker dient een aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 8 maart 2017 die op 4 mei 2017 onontvankelijk wordt verklaard. De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 206 912 van 18 juli 2018.

Verzoeker dient op 29 juni 2021 een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Op 26 juli 2022 wordt een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt afgewezen als onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Het beroep tegen voormelde beslissing is gekend onder nr. 279 892. Op 26 juli 2022 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen voormelde beslissing is gekend onder nr. 279 893.

Verzoeker dient op 29 augustus 2022 een aanvraag tot machtiging van verblijf in op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Door de arts-adviseur wordt een advies verstrekt op 22 september 2022, waarna het verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard op 27 september 2022. Het beroep tegen voormelde beslissing is gekend onder nr. 282 906. Bij arrest nr. 284 455 van 8 februari 2023 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

Op 27 september 2022 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“De heer

Naam + voornaam: A., L. O. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats. Benin City

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum

In het Kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- *Het hoger belang van het kind : niet van toepassing*
- *Het gezins- en familieleven : er verblijven geen leden van het kerngezin in België. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM.*

- De gezondheidstoestand : In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 22.09.2022 overgemaakt aan de Dienst Medisch Verblijf, attesteert zij dat er op basis van de haar op 12.09.2022 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en ondertekende toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de Dienst Openbaarheid van Bestuur: <https://dofi.ibz.be/nl/themes/propos/openbaarheid-van-bestuur>.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM, SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd op 29 augustus 2022 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op basis van de medische situatie van verzoeker. Door de verwerende partij wordt op 27 september 2022 vervolgens een beslissing genomen, waarbij de aanvraag wordt afgewezen als ontvankelijk, doch ongegrond. De bestreden beslissing, waarbij vervolgens een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten, draagt eenzelfde datum. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. In de bestreden beslissing (stuk 1) wordt inzake de “gezondheidstoestand” gesteld dat er zich geen medische contra-indicatie zou voordoen bij een terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen gebaseerd wordt op het advies van de arts-adviseur van 22 september 2022 in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet:

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 22.09.2022 overgemaakt aan de Dienst Medisch Verblijf, attesteert zij dat er op basis van de haar op 12.09.2022 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en ondertekende toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de Dienst Openbaarheid van Bestuur: <https://dofi.ibz.be/nl/themes/propos/openbaarheid-van-bestuur> .

Het advies waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing is evenwel behept met een (manifeste) beoordelingsfout, waardoor niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker zoals vereist door artikel 74/13 Vreemdelingenwet. De arts-

adviseur erkende in dit advies vooreerst dat de medische situatie van verzoeker "kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt" (zie de conclusie van de arts-adviseur). De ernst van de medische situatie van verzoeker staat derhalve buiten discussie. Door de arts-adviseur wordt echter eveneens in het advies gesteld, met verwijzing naar een "Country Fact Sheet - Access to Healthcare: Nigeria, 2017", dat de nodige medische zorgen voor verzoeker toegankelijk zouden zijn in Nigeria. Nigeria heeft echter een tekort aan artsen (stuk 3). Hoewel Chris Ngige, een arts en minister van Arbeid van Nigeria, in een tv-interview op 24 april beweerde dat Nigeria "meer dan genoeg" artsen heeft, heeft het land in werkelijkheid slechts 3,8 artsen per 10.000 mensen - of 0,38 artsen per 1.000 mensen. Volgens de aanbevelingen van de Global Goals, een reeks doelstellingen die de Verenigde Naties in 2015 hebben vastgesteld, moeten landen streven naar minimaal 1 arts per 1.000 mensen. Dit zou betekenen dat Nigeria minstens 200.000 artsen nodig zou hebben om zijn 200 miljoen mensen voldoende te kunnen verzorgen. De gezondheidszorg in Nigeria is tevens ernstig ondergefinancierd (stuk 3). Ondanks een verklaring van de Afrikaanse staatshoofden in 2001 – bekend als de Verklaring van Abuja – om ten minste 15% van hun nationale begrotingen aan gezondheidszorg toe te wijzen, hebben opeenvolgende Nigeriaanse regeringen sindsdien consequent minder dan 10% van hun budget aan gezondheidszorg toegewezen. In 2019 was Nigeria verantwoordelijk voor 20% van alle moedersterfte wereldwijd en heeft het slechts ongeveer 24.000 ziekenhuizen. In 2018 worstelde het Nigeria Center for Disease Control (NCDC) met een overheidsbudget van minder dan \$ 4 miljoen. Ter vergelijking: het budget van de Amerikaanse CDC in hetzelfde jaar bedroeg \$ 11 miljard. Gezondheidswerkers in Nigeria worden eveneens schromelijk onderbetaald (stuk 5). Sinds de COVID-19-pandemie toesloeg, zijn Nigeriaanse gezondheidswerkers minstens twee keer in staking gegaan, met een nieuwe staking aangekondigd voor 14 september. Sommige van de grieven die de artsen hebben, omvatten onduidelijke informatie over de risicovergoeding (50% van het basissalaris) die is aangekondigd door de Nigeriaanse minister van Volksgezondheid, Dr. Osagie Ehanire, om degenen die in gevaarlijke omstandigheden werken te ondersteunen; en het niet uitvoeren van een van de beloofde welzijnspakketten aan gezondheidswerkers. Bovendien emigreerden tussen 2018 en 2019 meer dan 1.000 Nigeriaanse artsen naar het Verenigd Koninkrijk op zoek naar een betere beloning voor hun vaardigheden – een probleem dat ook bijdraagt aan de lage verhouding tussen werkende artsen en de Nigeriaanse bevolking. Meer dan 70% van de uitgaven voor gezondheidszorg in Nigeria dient te worden voorzien door de patiënten zelf (stuk 3). Van de uitgaven voor gezondheidszorg in Nigeria is 77% uit eigen zak, volgens de laatste gegevens van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) uit 2017. Dit betekent dat de meeste Nigerianen geen enkele zorgverzekering hebben en de armste Nigerianen extreem beperkte toegang tot goede gezondheidszorg. Volgens een publicatie van januari 2020 van het Journal of Public Health: "Beleidsmakers en politieke actoren moeten een einde maken aan de grote afhankelijkheid van contante uitgaven voor gezondheidszorg als middel om het Nigeriaanse gezondheidssysteem te financieren door de openbare gezondheidsuitgaven te verhogen." Het verzamelen en bijhouden van (patiënten)gegevens is bovendien ondermaats (stuk 3). Nigeria heeft geen uitgebreid sociaal register en bijna de hele Nigeriaanse gezondheidszorg vertrouwt nog steeds op analoge methoden voor het bijhouden van gegevens en het verzamelen van gegevens. De meeste gegevens die zijn verzameld over het Nigeriaanse gezondheidszorgsysteem worden gedaan door wereldwijde organisaties zoals UNICEF, internationale non-profitorganisaties en de WHO. Dit maakt alles moeilijker te volgen binnen het systeem. Er zijn vaak verschillen in aantallen die door de overheid en institutionele instanties worden gepubliceerd, en er is geen centrale of holistische database met het Nigeriaans gezondheidsindicatoren bekend. Patiëntgegevens gaan vaak verloren, verkeerde diagnoses komen vaak voor en veel registraties worden meestal herhaald. Er zijn ook geen uitgebreide registers van medische apparatuur en bloedbankgegevens zijn beperkt. Hoewel er startups zijn zoals Helium Health en LifeBank die technologie proberen te gebruiken om deze situatie te veranderen, gaat de acceptatie en schaal vrij traag. Het oordeel van de arts-adviseur is hierom kennelijk onredelijk en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. De arts-adviseur geeft bovendien zelf aan dat de ziekteverzekering zich richt op personen die bijdragen hebben betaald (zoals het VCSHIP en FSSHIP, waartoe verzoeker niet behoort) en op "de meer kwetsbare groepen binnen de samenleving" (waartoe verzoeker evenmin behoort volgens de opsomming die wordt gegeven door de arts-adviseur). Bovendien baseert de arts-adviseur zich hoofdzakelijk op landeninformatie van Nigeria van 2017, terwijl het bijgevoegde rapport door verzoeker gepubliceerd werd op 9 september 2020 en dus een veel actueler beeld geeft van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen voor verzoeker in Nigeria. Een zorgvuldige beoordeling van de gezondheidstoestand naar aanleiding van de bestreden beslissing ligt daarom niet voor door te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur van 22 september 2022. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 74/13 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

DERDE ONDERDEEL

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (evenals artikel 8 EVRM) noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Hoewel verzoeker evenwel een zeer langdurig verblijf kent in België gedurende een periode van meer dan tien jaar en hij gedurende deze periode ook een legaal verblijf had, blijkt hiermee geen rekening te zijn gehouden in de bestreden beslissing. Nergens komt dit ter sprake in de (motieven van de) bestreden beslissing. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd aldaar geboren op 2 februari 1974 te Benin City (Nigeria). Verzoeker verblijft reeds langdurig (meer dan 10 jaar) in België. Uit zijn administratief dossier kan worden opgemaakt dat een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld op 12 november 2011 naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.162718/2011) wegens illegaal verblijf. Verzoeker diende reeds op 24 november 2011 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd evenwel onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden op 8 augustus 2012. Dezelfde dag werd verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op 18 september 2012 legden verzoeker en mevrouw O. J. (...) een verklaring van wettelijke samenwoning af. Door verzoeker werd op 19 december 2012 een eerste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend op basis van een wettelijk geregistreerd partnerschap mevrouw O. J. (...). Door verzoeker werd nadien nog een tweede aanvraag ingediend omdat niet alle documenten in de eerste aanvraag werden bezorgd. Verzoeker werd hierdoor in het bezit gesteld van een duurzaam verblijfsrecht. De relatie tussen verzoeker en mevrouw O. (...) kwam tot een einde met ruzie. Door mevrouw O. (...) werd aangegeven dat hun relatie werd ingediend door de nood van verzoeker tot het bekomen van verblijfsdocumenten. Hierop werd een onderzoek gevoerd door het parket van de procureur des Konings en verkreeg verzoeker uiteindelijk een beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht op 16 juni 2015 (een bijlage 21). Verzoeker verbleef derhalve reeds legaal op het grondgebied, tot hij zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Verzoeker diende een aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet op 8 maart 2017, maar deze aanvraag werd op 4 mei 2017 onontvankelijk verklaard. Het ingediende beroep door verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 juli 2018. Door verzoeker werd op 29 juni 2021 een nieuwe aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Op 26 juli 2022 werd vervolgens een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk omdat er geen "buitengewone" omstandigheden zouden zijn aangetoond. Door verzoeker werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen deze beslissing. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker zijn persoonlijke situatie toegelicht en expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat hij reeds woonachtig is in België. Verzoeker wees daarbij tevens op het teloorgaan van zijn banden met Nigeria, gedurende deze periode van afwezigheid. Verzoeker verblijft reeds langdurig (meer dan 10 jaar) in België, zoals hij benadrukte in de aanvraag tot machtiging van verblijf. Uit zijn administratief dossier kan worden opgemaakt dat een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld op 12 november 2011 naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.162718/2011) wegens illegaal verblijf. Verzoeker verkreeg eerder een verblijfsrecht toegekend (F-kaart). Verzoeker voegde verder verschillende stukken toe aan de aanvraag tot machtiging van verblijf waaruit het langdurig verblijf verzoeker in België blijkt. Dit wordt ook erkend in de beslissing van 26 juli 2022: "Betrokkene staat zijn verblijf met verschillende getuigenverklaringen, verder legt hij ook huurovereenkomsten en loonafrekeningen voor". Verzoeker wees er vervolgens op dat hij een bijzondere binding met België heeft ontwikkeld en zich alhier heeft gevestigd (mede omwille van zijn legaal verblijf). In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker zijn band met Nigeria (het land waar hij de nationaliteit van bezit) stelselmatig verloren. Hij is sinds zijn aankomst in België niet meer naar Nigeria teruggekeerd. Een sociaal netwerk of opvang heeft hij er niet meer. Dit is aannemelijk, gelet op de zeer langdurig verstreken tijdsperiode. Verzoeker kan zich in België standhouden en voldoen in zijn basisbehoeften (hetgeen blijkt, doordat hij niet ten laste valt van de Belgische sociale zekerheid). Dit netwerk om te voldoen in zijn basisbehoeften ontbreekt in Nigeria. Met al deze (gekende) elementen werd derhalve niet op een zorgvuldige manier rekening gehouden door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel). Ook in het advies van de arts-adviseur van 22 september 2022, waarop de bestreden beslissing is gesteund, werd niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker moet vaststellen dat de arts-adviseur, zonder op zijn aangehaalde persoonlijke situatie in te gaan, in dit advies stelt: "Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie of vrienden meer heeft in zijn herkomstland waar hij ruim

35 jaar verbleef". Verzoeker gaf net aan dat hij géén beroep meer kan doen op een sociaal of familiaal netwerk in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf, hetgeen hij motiveerde op basis van zijn persoonlijke situatie. Dit werd door hem expliciet aangehaald. Het komt dan ook minstens toe aan de arts-adviseur om deze aangehaalde elementen te weerleggen, hetgeen niet het geval is. De arts-adviseur negeert de door verzoeker aangehaalde elementen. Bovendien benadrukt verzoeker dat in het standaard medisch getuigschrift werd aangehaald dat verzoeker levenslang medicatie dient te nemen en hij niet kan/mag leven in een stoffige of allergenen omgeving (zie punt F van het standaard medisch getuigschrift). Dit heeft dan ook een invloed op het eigen verdienvermogen van verzoeker, net omdat hij hierdoor beperkt is in de mogelijkheden die hij heeft om een arbeidsinkomen te verwerven. Dit heeft dan ook een invloed op de toegang die verzoeker heeft tot de arbeidsmarkt in Nigeria. Hiermee werd echter geen rekening gehouden in het opgestelde advies, waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker (voorafgaandelijk) het nemen van de bestreden beslissing ligt daarom niet voor. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten: *"betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum"*. Verzoeker betwist het determinerend motief niet.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat er tegen de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beroep werd aangetekend en dat als die beslissing wordt vernietigd, de bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd.

Het volstaat te verwijzen naar arrest nr. 284 455 van 8 februari 2023 waarbij het beroep tegen voormelde beslissing wordt verworpen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat er niet op een zorgvuldige wijze rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidstoestand zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat er uit het artikel van Global Citizen van 9 september 2020 zou blijken dat de nodige medische zorgen niet beschikbaar en toegankelijk zijn.

De inhoud van dit artikel is niet van die aard om afbreuk te doen aan de inhoud van de bron waarop de arts-adviseur zich steunde, nl. Country Fact Sheet – Access to Healthcare, (2017). Immers, het gegeven dat via een welbepaald medium een artikel wordt gepubliceerd, bewijst de waarachtigheid van de daarin opgenomen informatie niet. Bovendien blijkt er uit het artikel hoogstens dat de medische sector in Nigeria naar aanleiding van de coronacrisis met bepaalde uitdagingen geconfronteerd werd, hetgeen niet kan leiden tot het besluit dat verzoeker in zijn concrete situatie verstoken zou blijven van de nodige zorgen en opvolging. De door de arts-adviseur gemaakte beoordeling volstaat bovendien in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn langdurig verblijf in België en de bijzondere binding die hij in België zou hebben ontwikkeld. Verzoeker stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM zijn geschonden.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker voert aan dat hij sedert meer dan 10 jaar in België verblijft maar toont niet aan dat hij hier beschermenswaardige relaties zou hebben ontwikkeld.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen: *“Er verblijven geen leden van het kerngezin in België. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat het verblijf van verzoeker in België van precaire aard is sedert 16 juni 2015, omdat er op die datum een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verzoeker heeft voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat hij een gezinsleven heeft in België. Waar verzoeker er voorts op wijst dat artikel 8 van het EVRM ook het privéleven beschermt, moet worden gediend dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat enig aspect of onderdeel van zijn leven dat onder het begrip privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM valt dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker toont met zijn theoretische uiteenzetting niet aan dat zijn eventuele privéleven, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet zwaarder zou moeten doorwegen en er kan gesproken worden van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat eenzelfde bescherming van het gezins- en familieleven als artikel 8 EVRM beoogt, wordt evenmin aangetoond.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC